

Zadeva C-396/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

30. julij 2020

Predložitveno sodišče:

Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

2. julij 2020

Tožeča stranka:

CHEP Equipment Pooling NV

Tožena stranka:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sklep

Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska)

kot revizijskega sodišča

[...] (ni prevedeno)

Tožeča stranka: CHEP Equipment Pooling [NV] [...] (ni prevedeno) Mechelen

[...] (ni prevedeno), Belgija)

[...] (ni prevedeno)

Tožena stranka: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság[a]
(nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska) [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno))

[...] (ni prevedeno)

Predmet spora: upravna odločba na davčnem področju

[...] (ni prevedeno)

Izrek

Kúria [...] (ni prevedeno) [postopkovna določba nacionalnega prava] pri Sodišču Evropske unije začne postopek predhodnega odločanja glede tega vprašanja:

Ali je treba člen 20(1) Direktive Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (Direktiva 2008/9/ES) razlagati tako, da lahko država članica vračila tudi v primeru očitnih številčnih razhajanj – ne da bi se postavljalo vprašanje sorazmernega izračuna – med zahtevkom za vračilo in računom, ki jih je mogoče pripisati davčnemu zavezancu, šteje, da ni treba zaprositi za dodatne informacije in da ima na voljo dovolj ustreznih informacij za odločitev o vračilu?

Utemeljitev

Navedene določbe prava Unije

Direktiva Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (v nadaljevanju: Direktiva), člen 20(1) in člen 8(2)(e).

Navedeni nacionalni predpisi

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon št. CXXVII iz leta 2007 o davku na dodano vrednost; v nadaljevanju: zakon o DDV).

Člen 249(1) zakona o DDV: Pravica do vračila davka se uveljavlja na podlagi pisnega zahtevka davčnega zavezanca brez sedeža na nacionalnem ozemlju, ki se naslovi na organ državne davčne uprave, določen s predpisom (v nadaljevanju: zahtevek za vračilo davka).

Člen 251/F(1)(a) zakona o DDV: Če državna davčna uprava na podlagi razpoložljivih podatkov in drugih informacij presodi, da na podlagi zahtevka za vračilo davka ni mogoče sprejeti obrazložene odločbe, lahko v roku iz člena 251/E(1) od davčnega zavezanca brez sedeža na nacionalnem ozemlju s pisnim pozivom zahteva druge informacije.

Člen 251/E(1) zakona o DDV: Če ta zakon ne določa drugače, državna davčna uprava o zahtevku za vračilo davka odloči v 4 mesecih.

Člen 251/F(3) zakona o DDV: Pisni poziv iz odstavkov 1 in 2 lahko vključuje zahtevo po predložitvi izvirnika ali overjene kopije listine iz člena 127(1)(a), (c) in (d), izdane na ime davčnega zavezanca, ki potrjuje, da je bila transakcija opravljena, če obstaja utemeljen dvom glede pravne podlage za vračilo davka ali

zneska vstopnega davka, katerega vračilo se zahteva. Za ta primer se ne uporabljajo zneskovni pragovi iz člena 250(1).

Člen 127(1)(a) zakona o DDV: Za uveljavljanje pravice do odbitka velja vsebinski pogoj, da davčni zavezanec v primeru iz člena 120(a) osebno razpolaga z računom, izdanim na svoje ime, ki potrjuje, da je bila transakcija opravljena.

Člen 120(a) zakona o DDV: Če davčni zavezanec – ki deluje kot tak – uporablja ali drugače izkorišča proizvode ali storitve za obdavčljive dobave blaga ali opravljanje storitev, ima pravico odbiti od davka, ki ga dolguje, davek, ki ga je obračunal drug davčni zavezanec – vključno z osebami ali organizacijami, ki so zavezane za poenostavljen davek od dohodka pravnih oseb – v zvezi s pridobitvijo blaga ali storitev.

Člen 4(2)(e) a belföldön nem letelepedett adóalanyokat a Magyar Köztársaságban megillető általános forgalmiadó-visszatérítetési jognak, valamint a belföldön letelepedett adóalanyokat az Európai Közösség más tagállamában megillető hozzáadottértékadó-visszatérítetési jognak érvényesítésével kapcsolatos egyes rendelkezésekről szóló 32/2009. (XII. 21.) PM rendelet (uredba ministra za finance 32/2009 z dne 21. decembra o nekaterih določbah v zvezi z uveljavljanjem pravice do vračila davka na dodano vrednost, ki jo davčni zavezanci brez sedeža na nacionalnem ozemlju uživajo v Republiki Madžarski, in pravice do vračila davka na dodano vrednost, ki jo davčni zavezanci s sedežem na nacionalnem ozemlju uživajo v drugi državi članici Evropske skupnosti; v nadaljevanju: uredba ministra za finance): Zahtevek za vračilo davka mora poleg zahtev iz odstavka 1 vsebovati tudi, razčlenjeno za vsako listino iz člena 127(1)(a), (c) in (d), zakona o DDV, izdano na ime davčnega zavezanca, ki potrjuje, da je bila transakcija, na podlagi je nastala upravičenost do vračila davka, opravljena, te podatke: davčna osnova in znesek davka v forintih.

Povzetek dejanskega stanja, na katerem temelji revizija, in kratka predstavitev obrazložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe

- [1] Tožeča stranka, ustanovljena v Belgiji, je lastnica evropske tovarne palet CHEP: kupila je nove palete, nato pa jih je oddala v najem svojim družbam iz različnih držav članic Unije. Najemnino za oddane palete je zaračunavala pod belgijsko davčno številko.
- [2] Tožeča stranka je 28. septembra 2017 kot davčna zavezanka s sedežem v drugi državi članici Skupnosti vložila zahtevek za vračilo vstopnega DDV za blago in storitve, pridobljene na nacionalnem ozemlju v obdobju od 1. januarja 2016 do 31. decembra 2016. K zahtevku je priložila izkaz, ki je vseboval stolpce številka računa/datum računa/izdajatelj računa/davčna osnova/davek/odbitni davek/poimenovanje/kode, in račune, navedene v tem izkazu. Tožeča stranka je v izkazu navedla tudi račune, za katere ji je bil DDV že v celoti ali deloma vrnjen, in račune, na katerih je bil v skladu z računom dejanski znesek DDV nižji od zneska, navedenega v zahtevku. Poleg tega je izpisek vseboval postavke, pri

katerih je bil v skladu z računom dejanski znesek DDV višji od zneska, navedenega v zahtevku.

- [3] Prvostopenjski davčni organ je 2. novembra 2017 od tožeče stranke zahteval listine in izjavo v zvezi z okoliščinami, v katerih so nastale finančne transakcije glede 143 računov. Prvostopenjski davčni organ je po prejemu dodatnih podatkov 29. novembra 2017 zahtevku delno ugodil: dovolil je vračilo DDV v višini 254.636.343 HUF in zavrnil vračilo DDV v višini 92.803.004 HUF. Do zavrnitve je deloma prišlo, ker je bil zahtevani znesek predhodno v celoti ali deloma že vrnjen, deloma pa zato, ker člen 247(3) zakona o DDV ne dopušča vračila višjega zneska davka, kot je znesek, naveden na računu. V primerih, ko je bil znesek DDV, naveden v izkazu, priloženem zahtevku, nižji od zneska DDV v skladu z računom, je prvostopenjski davčni organ odredil vračilo zneska, navedenega v izkazu.
- [4] Tožena stranka je potrdila prvostopenjsko odločbo. V skladu z njeno obrazložitvijo je znesek, katerega vračilo se zahteva, bistveni element zahtevka, njegova sprememba pa pomeni nov zahtevek. Tudi popravek upravne napake, na katero se tožeča stranka sklicuje v pritožbi, bi bil tak nov zahtevek. V primeru tožeče stranke vložitev novega zahtevka ni bila mogoča, ker je tožeča stranka, čeprav je bila upravičena, da zahtevek za zadevno leto vloži že od januarja naslednjega leta, to je 2017, ta zahtevek vložila šele 28. septembra 2017, prekluzivni rok pa je potekel 30. septembra 2017. Napačna navedba zneska, katerega povračilo se zahteva, in datum vložitve naj bi bila odgovornost tožeče stranke. V primeru tožeče stranke je bilo mogoče dejansko stanje jasno ugotoviti in ni bila potrebna dopolnitev zahtevka. Od davčne uprave ni mogoče zahtevati, da v primeru nepravilne izpolnitve zahtevka preveri razlog za napako.
- [5] Tožeča stranka je v tožbi v upravnem sporu predlagala preveritev odločbe tožene stranke glede računov, za katere je bil ob sklicevanju na podatke, navedene v izkazu, priloženem k zahtevku, določen nižji znesek DDV, ki ga je treba vrniti, kot je dejanski znesek davka, naveden na računu.
- [6] Prvostopenjsko sodišče je s pravnomočno sodbo zavrnilo tožbo tožeče stranke. V obrazložitvi je navedlo, da je pravica do vračila, sprožitev postopka in opredelitev zneska DDV, na katerega se nanaša vračilo, v rokah vlagatelja/tožeče stranke. Trditev tožeče stranke naj bi odvzela smisel institutu zahtevka, saj bi v tem primeru zadostovalo priložiti le račune, na katerih temelji pravica do vračila, in bi morala davčna uprava, razen v primeru sorazmernega izračuna, vedno odrediti vračilo maksimalnega zneska davka, ki pripada na podlagi računov. Tožena stranka lahko dodatne informacije zahteva le, če so te potrebne za sprejetje utemeljene odločitve ali če manjka ustrezna informacija, vendar v obravnavanem primeru ni bilo tako.
- [7] Tožeča stranka je z revizijo predlagala razveljavitev pravnomočne sodbe in sprejetje odločbe, s katero bi se ugodilo tožbenemu zahtevku. Po njenem mnenju je s pravnomočno sodbo kršeno načelo davčne nevtralnosti iz člena 1(2) Direktive

Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: Direktiva o DDV). Prvostopenjsko sodišče naj ne bi upoštevalo temeljnega jamstvenega načela davčnega postopka, ampak naj bi se omejilo le na preverjanje skladnosti s tehničnimi pravili postopka vračila.

- [8] Kúria (vrhovno sodišče) je pri odločanju o reviziji ugotovilo, da pravila, ki se uporabljajo, ne vsebujejo omejitev glede števila zahtevkov za vračilo, ki jih je mogoče vložiti znotraj prekluzivnega roka, kar pomeni, da lahko vlagatelji svoje morebitne prejšnje napake popravijo z vložitvijo novih zahtevkov. Vendar postane v primeru zahtevka, vloženega na datum blizu prekluzivnega roka, bistvena pravilna razlaga vprašanja, ali je o zahtevku mogoče sprejeti utemeljeno odločitev brez razjasnitve razlik med [zneskom DDV, navedenim v zahtevku, in tistim, navedenim na predloženih računih].
- [9] Pravo Unije, ki se uporablja za dejansko stanje iz spora, in nacionalno pravo vsebujeta enake določbe. Tako na podlagi člena 8(2)(e) Direktive kot člena 4(2)(e) uredbe ministra za finance je znesek DDV obvezna sestavina zahtevka. Odločitev o vračilu je tako na podlagi člena 20(1) Direktive kot člena 251/F(3) zakona o DDV mogoče sprejeti le, če je na voljo dovolj ustreznih informacij za sprejetje utemeljene odločitve. V skladu z Direktivo in zakonom o DDV pa je pravilno poznavanje zneska, katerega vračilo se zahteva, upoštevna informacija, potrebna za sprejetje utemeljene odločitve. Direktiva omogoča, da se zahtevajo dodatne informacije o „ustreznih informacijah“, če obstaja upravičen dvom o pravilnosti določenega zahtevka. Zakon o DDV prav tako omogoča, da se od davčnega zavezanca zahteva taka informacija, če obstaja utemeljen dvom glede zneska vstopnega davka, katerega vračilo se zahteva.
- [10] Nacionalna davčna uprava meni, da je vlagatelj zahtevka *dominus litis* postopka, zaradi česar je mogoče o znesku DDV, katerega vračilo se zahteva, dvomiti le, če je ta znesek povezan z napako finančne transakcije ali pa je višji od zakonsko dovoljenega.
- [11] V zvezi z Direktivo je treba razložiti vprašanje, ali lahko nacionalni davčni organ v primeru razhajanja v breme davčnega zavezanca šteje, da ima na voljo dovolj ustreznih informacij za utemeljeno odločitev o vračilu, ne da bi zahteval dodatne informacije. Povedano drugače, razlika med zneskom, navedenim v zahtevku, in predloženimi računi ni ustrezna informacija, glede katere mora davčni organ zahtevati dodatne informacije, [zato ta organ] ni dolžan opozoriti na take napake v zahtevku.
- [12] Vendar lahko nacionalni davčni organ v skladu s presojo Kúria (vrhovno sodišče) o pravilnosti terjatve upravičeno dvomi tudi, če je znesek DDV, katerega vračilo se zahteva v zahtevku, nižji od zneska DDV na računu, in to tudi, če je v zahtevku, drugače kot na računu, tudi osnova za DDV navedena napačno. Utemeljena odločitev se lahko tudi v teh primerih sprejme šele po tem, ko so bile zahtevane dodatne informacije.

[13] [...] (ni prevedeno) [postopkovne določbe nacionalnega prava]

Budimpešta, 2. julij 2020.

[...] (ni prevedeno) [podpisi]

DELOVNI DOKUMENT